

[Foged.]

at der har været en lille ændring i indstillingen. Derfor beder jeg den højtærede fiskeriminister om nøje at gøre rede for eventuelle tidligere udtalelser i disse sager.

Samme spørgsmål kunne vi måske stille også til andre medlemmer af det høje ting, som er ovre fra disse vestlige egne og derfor er bekendt med sagen. Det har ikke været en sag, der har været almindelig kendt i befolkningen, men de, der har boet i egnene derovre, har dog været kendt med den. Jeg har kun truffet ét folketingsmedlem, der syntes, at denne skattefritagelse måske ikke var helt rimelig. Alle andre, jeg har truffet fra de vestlige egne, de, der har kendskab til det, har givet mig ret i, at det måtte være rimeligt, at disse fiskere slap fri. Det er derfor ikke så underligt, at vi har fremsat forslaget, når problemet ikke kunne løses ad administrativ vej.

Det er for resten interessant at se den brevveksling, der har fundet sted. Det, man har budt fiskerne på forskellige tider, er stærkt vekslende. Jeg har en brevveksling her. Det første, der kom frem i sagen, er et telegram fra ligningsdirektør Henningsen til England, hvor disse fiskere får at vide, at de kan egentlig godt klare sagerne med englænderne med de betalinger, de skal have, for når fiskerne kommer hjem, vil de få en lempelig behandling, eventuelt fritagelse, står der i telegrammet. Jeg tror nok, fiskerne i denne situation, hvor længslen mod Danmark var aldeles overvejende, fik indtryk af, at lempelig behandling, eventuelt fritagelse, også virkelig havde noget kontant i sig, at de, når de kom hjem, ikke skulle trækkes i 17 år med en sag og så alligevel se i øjnene, at de skulle af med klækkelige beløb.

Siden har der været forhandlinger og brevveksling. Der har ikke været noget organ til at repræsentere disse fiskere; det tror jeg den højtærede finansminister allerede er bekendt med, ikke noget direkte organ. Der har været forhandlet med nogle personer, som repræsenterer kutterejerne, men ikke med noget direkte organ. I et brev har man først skrevet til fiskerne, at skattepligten ikke påhvilede kutterejere, der har været i England; det er altså sådan, at når kroppen var i England, kunne man blive fri. Senere ændrede man denne ind-

stilling og sagde, at det gjaldt ikke, og i den anledning vil jeg egentlig gerne sige til den højtærede finansminister: en skatteborger må have den ret, at når han har fået et eller andet tilsagn om, hvad der kræves, så kan kravet ikke forhøjes. Det må ligge i et tilsagn, at kravet ikke kan forhøjes. Det bliver det i dette tilfælde. Jeg synes ikke, at man fra administrationens side kan give et eller andet tilsagn og så senere ændre det i forhøjet retning.

Den højtærede finansminister nævnte i sit indlæg, at det, man sendte ud til fiskerne til forhandling bl. a. med skattemyndighederne i Esbjerg, blev ikke tiltrådt. Nej, det blev ikke tiltrådt af nogen af de forhandlende, men det blev ikke forelagt for den enkelte borger, som var inde under reglen; og som jeg sagde før: når der ikke er et organ for disse 102 kutterejere, kunne man ikke forvente, at nogle enkeltpersoner skulle tiltræde på de andres vegne. Man vidste godt inden for administrationen, at de ikke repræsenterede fuldt ud, og derfor måtte et tilsagn om, at kutterejere, der befandt sig i England under krigen, var fritaget, gælde, uanset hvad de, der var herhjemme, kunne tiltræde; det måtte være et tilsagn fra ministeriets side, fra skattedepartementets side, som ikke senere kunne frafalde.

Derefter fandt man frem til, at indkomstskatten skulle fordeles over indtjeningsårene. Det er for mig at se meget korrekt. Senere, da fiskerne kom hjem og skulle drøfte det indgående, blev det til, at det skulle være udbetalingsårene, der skulle beskattes. Det kan give en meget væsentlig forskel for de enkelte. Hvis en fisker gik herhjemme og havde en meget dårlig indkomst, kunne han måske være så „heldig“ at få et underskud, og hvis han var så heldig i udbetalingsårene at have et underskud, kunne han egentlig godt få plads til en udbetaling uden at skulle betale skat af den grund. Det ville da være mærkeligt, om den, der havde et underskud, skulle slippe for skat i udbetalingsårene, medens den, der har en normal indkomst, får en forøget skat bl. a. på grund af den progressive skala. En sådan uensartet behandling fra borger til borger, fra skatteyder til skatteyder inden for en så forholdsvis fåtallig gruppe af skatteydere finder vi urimelig.

Der har altså været forhandlet om de to